

noștri îl petrec în fața televizorului sau cu alte dispozitive electronice care, în multe cazuri, le monopolizează viața. În schimb, trebuie să le redirecționăm timpul către activități mai productive, axate pe Evanghelie. Poate că la început vom avea parte de împotrivire, de plângeri, însă, asemenea Sonyei Carson, trebuie să avem viziunea și voința de a rămâne fermi. Într-o zi, copiii noștri vor înțelege și vor aprecia ceea ce am făcut. Dacă noi nu facem aceasta, atunci cine?

Ne putem întreba: au copiii noștri parte de cele mai bune eforturi ale noastre spirituale, intelectuale și creative sau au ei parte de timpul și talentele noastre rămase după ce am dat tot ce am avut pentru chemarea noastră în cadrul Bisericii sau la locul nostru de muncă? În viața care va veni, nu știu dacă titluri precum episcop sau președintă a Societății de Alinare vor dăinui, dar știu în mod cert că titlurile de soț și soție, tată și mamă, vor continua și vor fi respectate în lumi fără sfârșit. Acesta este un motiv pentru care este atât de important să ne onorăm responsabilitățile de părinți aici, pe pământ, pentru a ne putea pregăti pentru acele responsabilități mult mai mari, dar similare, din viața care va veni.

Ca părinți, putem merge înainte având asigurarea că Dumnezeu nu ne va lăsa niciodată singuri. Dumnezeu nu ne dă niciodată o responsabilitate fără să ne ofere ajutor divin – despre aceasta pot depune mărturie. Mă rog ca noi, în rolul nostru divin de părinți, și în parteneriat cu Dumnezeu, să devenim principalii învățători de Evanghelie și principalele exemple pentru copiii noștri, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Vârstnicul Jörg Klebingat
din Cei Șaptezeci

Apropiați-vă cu încredere de scaunul de domnie al lui Dumnezeu

Folosind ispășirea lui Isus Hristos, puteți începe să creșteți încrederea dumneavoastră spirituală, începând de astăzi, dacă doriți să ascultați și să acționați.

Pe o scară de la 1 la 10, cum ați evalua încrederea dumneavoastră spirituală înaintea lui Dumnezeu? Aveți o mărturie personală despre faptul că, în calitatea dumneavoastră de sfânt din zilele din urmă, sacrificiul dumneavoastră de până acum este suficient pentru a moșteni viața veșnică? Credeți cu sinceritate că Tatăl Ceresc este mulțumit de dumneavoastră? Ce gânduri v-ar veni în minte dacă, peste un minut, ați avea un interviu personal cu Salvatorul? Imaginea de sine v-ar fi dominată de păcate, regrete și defecte sau, în mod firesc, ați simți bucuria acestei perspective? I-ați căuta privirea sau ați evita să-L priviți? Ați zăbovi la ușă sau v-ați apropia cu încredere de El?

De câte ori dușmanul nu poate convinge sfinți imperfecti, totuși lup-tători, ca dumneavoastră, să-și abandoneze încrederea într-un Dumnezeu

personal și iubitor, el se folosește de o campanie vicioasă, cu scopul de a vă îndepărta de Dumnezeu cât mai mult posibil. Dușmanul știe că, într-adevăr, credința în Hristos – acel tip de credință care produce îndurare necontenită și chiar miracole puternice – este strâns legată de încrederea personală în faptul că vă străduiți să alegeți ce e drept. Din acest motiv, el va căuta să influențeze gândurile și sentimentele dumneavoastră cele mai profunde pentru a vă spune minciuni – că Tatăl Ceresc este dezamăgit de dumneavoastră, că binecuvântările ispășirii nu vă sunt accesibile, că nu are nici un rost nici măcar să încercați, că toți ceilalți sunt mai buni decât dumneavoastră, că sunteți nedemn și o mie de variante ale aceleiași teme malefice.

Dacă permiteți acestor glasuri să vă facă să aveți o părere de sine tot mai rea, nu vă puteți apropia cu încredere

adevărată de scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Orice veți face, pentru orice vă veți ruga, orice fel de speranțe într-un miracol ați putea avea, întotdeauna va fi destulă îndoială în forțele proprii, care să vă distrugă încet credința – nu numai credința în Dumnezeu, ci și încrederea în sine. A trăi Evanghelia în acest fel nu este plăcut și nu este nici foarte sănătos. Și, mai presus de toate, este complet de prisos! Decizia de schimbare vă aparține dumneavoastră, și numai dumneavoastră.

Aș dori să împărtășesc șase sugestii concrete care, dacă sunt urmate, vor împrăștia aceste glasuri malefice și vă vor reda acea siguranță liniștită și încredere spirituală pe care le puteți avea, numai să doriți acest lucru. Indiferent de aprecierea pe care v-ați acordat-o pe acea scară de la 1 la 10, folosind ispășirea lui Isus Hristos, puteți începe să creșteți încrederea dumneavoastră spirituală, începând de astăzi, dacă doriți să ascultați și să acționați. Voi vorbi cu îndrăzneală, sperând să edific și nu să jignesc.

1. Asumați-vă responsabilitatea pentru propria bunăstare spirituală. Încetați să mai dați vina pe alții sau pe împrejurări, încetați să vă justificați și încetați să găsiți scuze pentru faptul că nu puteți să vă străduiți pe deplin să fiți supus. Acceptați că sunteți „liberi în trup” și „liberi să [alegeți] libertatea și viața veșnică” (2 Nefi 2:27). Domnul cunoaște perfect circumstanțele dumneavoastră, dar, de asemenea, cunoaște perfect de bine dacă pur și simplu alegeți să nu trăiți în deplin acord cu Evanghelia. Dacă aceasta este situația, fiți suficient de cinștiți să o admiteți și străduiți-vă să fiți perfecți în măsura în care vă permit circumstanțele. *Încrederea spirituală crește atunci când vă asumați responsabilitatea propriei bunăstări spirituale, aplicând zilnic ispășirea lui Isus Hristos.*

2. Asumați-vă responsabilitatea pentru propria bunăstare fizică. Sufletul dumneavoastră este compus din trup și spirit (vezi D&L 88:15). Hrănirea spiritului în timp ce vă neglijați trupul, care este un templu, duce de obicei la conflict spiritual și un respect de sine scăzut. Dacă nu sunteți în formă fizică, dacă nu vă simțiți confortabil în propriul corp și puteți să faceți ceva în legătură cu asta, atunci faceți! Vârșnicul Russell M. Nelson ne-a învățat că ar trebui „să privim trupul nostru ca pe un templu propriu” și că ar trebui „să ne controlăm dieta și să facem exerciții pentru o condiție fizică bună” („We Are Children of God”, *Liahona*, ian. 1999, p. 103).

Președintele Boyd K. Packer ne-a învățat că „spiritul și trupul nostru sunt îmbinate în așa fel încât trupul nostru devine un instrument al minții și temelia caracterului nostru” („The Instrument of Your Mind and the Foundation of Your Character” [Seară la gura sobei organizată de Sistemul educațional al Bisericii, 2 feb. 2003], p. 2; speeches.byu.edu). De aceea, vă rog să judecați cu înțelepciune ce, și mai ales cât de mult mâncați și, cu regularitate, oferiți-i trupului dumneavoastră exercițiile de care are nevoie și pe care le merită. Dacă sunteți apt din punct de vedere fizic, hotărâți astăzi să luați controlul asupra trupului dumneavoastră și începeți un program de exerciții regulat, pe termen lung, potrivit cu capacitățile dumneavoastră,

combinat cu o dietă mai sănătoasă. *Încrederea spirituală crește atunci când spiritul dumneavoastră, cu ajutorul Salvatorului, are cu adevărat control asupra omului firesc, bărbat sau femeie.*

3. Acceptați supunerea voluntară, completă, ca făcând parte din viața dumneavoastră. Recunoașteți că nu puteți să-L iubiți pe Dumnezeu fără să iubiți, de asemenea, poruncile Sale. Modelul stabilit de Salvator este clar și simplu: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15). Supunerea numai față de unele dintre porunci aduce cu sine numai unele dintre binecuvântări, iar alegerea unui lucru rău în locul unui lucru și mai rău este tot o alegere greșită. Nu poți să te uiți la un film imoral și să te aștepti să te simți virtuos pentru că nu te-ai uitat la unul *foarte* imoral. Ținerea cu credință a unor porunci nu justifică neglijarea altora. Abraham Lincoln, în mod corect, a spus: „Când fac bine, mă simt bine, când fac rău, mă simt rău” (în William H. Herndon și Jesse William Weik, *Herndon's Lincoln: The True Story of a Great Life*, 3 volume [1889], 3:439).

De asemenea, faceți lucrurile corecte din motivele corecte. Domnul, care „cere inima și un suflet binevoitor” (D&L 64:34) și care „este un cunoscător al gândurilor și al intențiilor inimii” (D&L 33:1), știe de ce mergeți la Biserică, dacă sunteți prezent acolo numai cu trupul sau vă închinați cu

adevărat. Nu puteți cânta duminica, „O Babilon, o, Babilon, [eu te părăsesc]” și apoi să-l căutați sau să-i tolerați compania câteva momente mai târziu („Vârșnici ai Israelului”, *Immuri*, nr. 204). Amintiți-vă că neglijența în aspectele spirituale nu a însemnat niciodată fericire. Faceți ca Biserica și Evanghelia restaurată să reprezinte întreaga dumneavoastră viață, nu doar o parte a vieții exterioare sau sociale. A alege astăzi cui veți sluji este vorbă în vânt, până nu trăiți în conformitate cu ceea ce ați ales (vezi Iosua 24:15). *Încrederea spirituală crește atunci când te străduiești cu adevărat, din motivele corecte, să trăiești o viață consacrată, în ciuda tuturor imperfecțiunilor pe care le ai!*

4. Învățați foarte, foarte bine să vă pocăiți complet și repede. Deoarece ispășirea lui Isus Hristos este foarte practică, ar trebui să o aplicați cu generozitate, 24 de ore pe zi, 7 zile din săptămână, pentru că aceasta nu se epuizează niciodată. Acceptați ispășirea lui Isus Hristos și pocăința

ca lucruri binevenite și aplicate zilnic, potrivit poruncilor Marelui Tămăduitor. Învățați să aveți o atitudine de pocăință continuă, fericită și bucurasă făcând din acest lucru stilul de viață pentru care să optați. Făcând astfel, feriți-vă de tentația de a amâna și nu așteptați ca lumea să vă felicite. Concentrați-vă asupra Salvatorului, aveți grijă mai mult de ceea ce crede El despre dumneavoastră și lăsați consecințele să urmeze. *Încrederea spirituală crește atunci când, de bună voie și cu bucurie, vă pocăiți atât de păcatele mari, cât și de cele mici, atunci când ele apar, aplicând ispășirea lui Isus Hristos.*

5. Învățați foarte, foarte bine să iertați. „Eu, Domnul, voi ierta pe cine vreau Eu să iert, dar vouă vi se cere să-i iertați pe toți oamenii” (D&L 64:10). Iertați pe fiecare, totul și tot timpul, sau cel puțin străduiți-vă să faceți așa, permițând în acest fel iertării să pătrundă în viața dumneavoastră. Nu purtați pică, nu vă supărați ușor, iertați și uitați repede și nu vă gândiți

vreodată că sunteți scutiți de la această poruncă. *Încrederea spirituală crește atunci când știți că Domnul are cunoștință de faptul că nu aveți sentimente negative față de alt suflet.*

6. Acceptați încercările, piedicile și „surprizele”, ca parte a experienței dumneavoastră muritoare. Amintiți-vă că sunteți aici pentru a fi dovediți și încercați, „pentru a vedea dacă [veți] face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeu [vostru vi] le va porunci” (Avraam 3:25) – și aș putea să adaug „în orice condiții”. Milioane dintre frații și surorile dumneavoastră au fost sau sunt astfel încercați, deci, de ce ați fi dumneavoastră scutiți? Unele încercări vin din pricina propriei dumneavoastră nesupuneri sau neglijențe. Alte încercări vin din cauza neglijenței altora sau pur și simplu pentru că aceasta este o lume decăzută. Când vin aceste încercări, adepții dușmanului încep să transmită că ați făcut ceva rău, că aceasta este o pedeapsă, un semn că Tatăl Ceresc nu vă iubește. Ignorați aceste lucruri! În schimb, încercați să vă forțați să zâmbiți, să priviți către cer și să spuneți, „Înțeleg, Doamne. Știu ce înseamnă aceasta. Este timpul să fiu încercat, nu-i așa?” Apoi, asociați-vă cu El, ca să puteți îndura bine până la sfârșit. Încrederea spirituală crește atunci când acceptați că „deseori încercărilor și necazurilor li se permite să intre [în viața dumneavoastră] din cauza a ceea ce faceți bine” (Glenn L. Pace, “Crying with the Saints” [Adunare de devoțiune desfășurată în cadrul Universității Brigham Young, 13 dec. 1987], p. 2; speeches.byu.edu).

În timp ce prezidam asupra Misiunii Kiev, Ucraina, am întregat o dată pe una dintre cele mai credincioase surori, de ce avea întotdeauna o părere atât de proastă despre ea însăși, de ce, întotdeauna, își reproșa excesiv,

cele mai mici lucruri. Răspunsul a fost un exemplu clasic ilustrând pe cineva care ascultă vocea incorectă, deoarece a răspuns: „Ca să nu-mi reproșeze nimeni înainte să o fac eu”.

Dragi frați și surori, sfatul meu pentru această soră misionară este și sfatul pentru dumneavoastră: acceptați și înfrunțați-vă slăbiciunile, dar nu fiți imobilizați de ele, pentru că unele dintre ele vă vor însoți până când veți pleca din această viață pământească. Indiferent care este situația dumneavoastră actuală, chiar în momentul în care alegeți de bună voie să vă pocăiți sincer, cu bucurie, în fiecare zi, străduindu-vă să faceți tot ceea ce este posibil, ispășirea Salvatorului vă învâluie simbolic și este cu dumneavoastră oriunde ați merge. Trăind în acest fel, cu adevărat „veți păstra pentru totdeauna iertarea păcatelor voastre” (Mosia 4:12), în fiecare oră a fiecărei zile, în fiecare secundă a fiecărui minut, așa încât veți fi pe deplin curați și acceptați de Dumnezeu *tot timpul*.

Este privilegiul dumneavoastră ca, dacă doriți, să obțineți o mărturie proprie, astăzi sau în curând, despre faptul că puteți fi plăcuți lui Dumnezeu, în ciuda defectelor dumneavoastră. Depun mărturie despre un Salvator iubitor, care așteaptă ca noi să trăim conform poruncilor. Depun mărturie despre un Salvator iubitor, care este foarte nerăbdător să acorde harul și milostenia Sa. Depun mărturie despre un Salvator iubitor, care Se bucură atunci când noi aplicăm ispășirea Sa zilnic și facem acest lucru cu încrederea deplină și plăcută că ne îndreptăm în direcția corectă. Depun mărturie despre un Salvator iubitor, care este nerăbdător ca „încrederea [dumneavoastră să crească] puternic în prezența lui Dumnezeu” (D&L 121:45). În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Eduardo Gavarret
din Cei Șaptezeci

Da, Doamne, Te voi urma

Domnul ne invită folosind diferite verbe: „Veniți la Mine”, „Urmează-Mă”, „Mergi cu Mine”. În fiecare caz, este... o invitație de a acționa.

„Căci iată, Domnul le îngăduie tuturor națiunilor ca unii din același neam și limbă să predice cuvântul”¹. Această scriptură se împlineste încă o dată azi deoarece mi s-a oferit ocazia să-mi exprim sentimentele în limba mea natală.

În 1975, slujeam ca tânăr misionar în Misiunea Uruguay – Paraguay. În prima mea lună în misiune, conducătorii de zonă au desfășurat o activitate pentru a demonstra un principiu al Evangheliei. Fiecare misionar din zonă a fost legat la ochi și ni s-a spus că trebuia să mergem pe o cărare care ducea în sala culturală. Trebuia să ascultăm de glasul unui anumit conducător, glas pe care îl auzisem înainte de a începe să mergem. Totuși, am fost preveniți că, în timp ce vom merge, vom auzi mai multe glasuri ale unor persoane care vor încerca să ne deruteze și să ne îndepărteze de la cărare.

După câteva minute în care am auzit zgomote, cuvinte și – printre toate acestea – un glas care spunea „Urmați-Mă”, eram sigur că urmam glasul potrivit. Când am ajuns în sala culturală a capelei, am fost rugați să ne dezlegăm la ochi. După ce am

făcut aceasta, mi-am dat seama că erau două grupuri și că eu eram în grupul care se luase după glasul greșit. Mi-am spus: „Glasul suna foarte mult ca cel corect”.

Acea experiență de acum 39 de ani a lăsat o impresie puternică asupra mea. Mi-am spus: „Niciodată să nu mai urmezi glasul greșit”. Și, apoi: „Da, Doamne, Te voi urma”.

Vreau să asociez această experiență cu invitația blândă pe care ne-o face Salvatorul:

„Eu sunt Păstorul cel Bun. Eu îmi cunosc oile Mele...”

Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine”².

Invitația de a veni după El este cea mai simplă, directă și puternică invitație pe care o putem primi. Este oferită de cineva al Cărui glas nu poate fi confundat.

Domnul ne invită folosind diferite verbe: „Veniți la Mine”, „Urmează-Mă”, „Mergi cu Mine”. În fiecare caz, nu este o invitație pasivă; este o invitație de a acționa. Este adresată întregii omeniri de Cel care este Profetul profetilor, Învățătorul învățătorilor, Fiul lui Dumnezeu, Mesia.